

мине за Рим, бе причакал Калоян и Целгуба.

Високата му суха снага се бе смалила и леко прегърбила. Снеж-
но бели коси слизаха до раменете му, в неизменна буйност. Дребните
му черни очи светеха все още тъй живо.

Асен и Анна му целунаха десницата с благоволение.

— Получих вести от папата — каза кратко той, след като ги
благослови.

Царят сви вежди.

— Добри? Лоши?

Светият старец поклати замислено глава.

— Преди пет седмице, в малкия градец Аняни, Григорий Девети,
хвърлили анатема против алеманския император. А заедно с това ана-
темосал и всички ония, които му оказват съдействие, които му дос-
тавят оръжие и които му са помощници, дори и само с прост съвет.
И кой мислиш е споменат между другите, като негов помощник и съ-
ветник?

Асен го изгледа изпитателно.

— Не можеш позна. Сам кир Тодор Комнен!

Царят застана за миг поразен.

— Кир Тодор! Как никой не бе подозрял до сега... Съюзник на
алеманите... Трябва да се готви за решителен поход против някого.
До сега той настъпваше в Романия, като разчиташе само на своите
собствени сили. А сега ще иска и тевтонски наемници... Ако аз бях
вече увенчан в Константиновград, трябваше да се бия с него. Може
би затова той бърза да изпревари... И дорде не е изтекал нашия
мирен договор... А в това време хората му в държавата пъшкат под
жестокота му управа. Еднакво и българи и ромеи...

След три дна^и, когато се прибра в Търнов от погребението на
монаха Макарий, наречен някога в грешния свят Борил, царят завари
да го чака посолство от папа Григорий Девети^{IX}, с което му съобщаваше
че е отлъчил Фридрих Втори, заради неговата имяна към клетвата